

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ η Μαρία Στουατ, διαλασιζοντας τους λυγμούς της και τα δάκρυά της, είπε: — Σί γάμοι πια για πάντα άρραστημένη μου Γαβριή, γιατί η σάγα, ζυμλώνοντας την τελευταία μου εστία, φέρνει το μαύρο της πέλο μάρως στα μάτια μου, για να σου στεφίση ένα τέτατο αργά. Χαίρει λοιπόν, πολυ-αρραστημένη μου Γαβριή, δεν θα σε ξαναδώ ποτε πιά...

ΑΙ ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

Την έποσην, 16 Αυγούστου, ο Γαβριήλ ήρταν στο Σαιν - Κεντίν.

Σίς πύλες της πόλεως βήρζε τον παλιό του φίλο, τον ήσαντη Πεζονά, ο όποιος τον προημι.

— Α' ήρθατε, έπιτολζε, ζήτε έπιστολή του φώναζε ο άξιος ήσαντης. Ήταν βέβαιος ότι θα έρχόσαστε... Μή ήρθατε πιά άργά... Άλλόθινο... πιά άργά...

— Πώς; Γιατί πιά άργά; φώρζε ο Γαβριήλ, άναστατωμένος από κακή προσοθήματα.

— Άλλόθινο, ναί... η έπιστολή της ζώρης Άρτεμιδας ντέ Κίστρο σας προσκόμισε για ζήτε, 15 Αυγούστου; Δεν είν' έτσι;

— Βέβαια, άπάντησε ο Γαβριήλ. Μή δέν έπεινε σ' αυτή την χρονολογία, ούτε πώ άργε γιατί άκαθώς με ζήτησε.

— Έ, λοιπόν, κέρτε ζήτε, είπε ο Ζάν Πεζονά, στις 15 Αυγούστου, η ζωρία ντέ Κίστρο η μάλλον η άδελφή Εύλογημένη περιεβήθη για πάντα το στήμα της μοναχί.

— Α, έκανε ο Γαβριήλ, γλωμιζοντας.

— Καί άν θρωσάσατε έδώ, έξακολούθησε ο Ζάν Πεζονά, θα κατορθώνατε ίσως να προλάβετε έξιστο πώ έγινε πια.

— Όχι, άπάντησε ο Γαβριήλ με ήθος σπιθωπό, όχι, δέν θα μπορούσα, δέν θα ή'ετα, δέν θα έρατε ν' άντιπαθώ σ' αυτό το σκέδιο. Χωρίς άλλο, η Θεία Πηρόνα με ζήτησε στο Καλα και δέν έφτασα έγκαιρος έδώ. Ή καρδιά μου με συντριβόταν άπ' την έδνιανία της απροσά σ' αυτή τη θυσία. Κι' η φτώχη μου Άρτεμις θα έφίρθε ίσως τρωικά σ' είν, την πορτοσα μου... Καλύτερα λοιπόν πώ ήταν μόνη.

— Ό; είπε ο Ζάν Πεζονά, δεν ήταν μόνη;

— Ναί, άπάντησε ο Γαβριήλ, είσατε κι' έσείς έζει και άλλος κι φίλος της, οι' οι αναστασιμένοι πώ τόσο τους βοήθησε ως τώρα...

— Δεν είσατε μόνο δυεις, ζήτε ζώρη, είπε ο Ζάν Πεζονά. Ή άδελφή Εύλογημένη είχε κοντά της και τη μητέρα της...

— Πιανά; Την Άρτεμιδα του Πονατι; φώναξε ο Γαβριήλ.

— Ναί, ζήτε ζώρη. Ή δούκισσα του Πονατι, κατόπιν μιας έπιστολής της ζώρης της, άφησε τον πάγο της στο Σωβόν-σιν-Λορέν κι' ήρθε ζήτε να παρασταίη στην τελετή... Θα θρωσεται μάλα στα άζωμα κοντά στη νέα μοναχί...

— Ό; έκανε ο Γαβριήλ τρωασμένος. Γιατί η καλή μου Άρτεμις προσάλεσε κοντά της αυτή την γυνάικα;

— Μή, έξοζότατε, αυτή η γυναικα είνε η μητέρα της...

— Αδιάφορο, είπε ο Γαβριήλ. Άρζιζω τωρα να πιστέω ότι θα έρατε ζήτε να θρωσώμα έδώ... Ή Άρτεμις του Πονατι δέν ήρθε για να κάνει το καλό, ούτε για να εκληρήση κανένα καθήρον... Πάμε στο μοναστήρι των Βενεδικτινών, μαίτο Πεζονά... Βιάζομα περισσότερο από ποτέ να ξαναδώ την Άρτεμιδα. Μου φάνεται πως με ζειάεται... Πάμε γρήγορα...

Εισήγαγαν χωρίς καμιά δυσκολία τον Γαβριήλ στο σμιλητήριο της μονής, γιατί προέμεναν την άφιξή του από την προηγούμενη ήμερα.

Ή Άρτεμις η ίδια θρωσόταν την ώρα έζειν η έζει, μαζύ με τη μητέρα της.

Ο Γαβριήλ, ξαναβλεποντάς την έπει' από ένα τόσο μεγάλο χωρισμό, παρρασμένος από μ' άζατανέστη όμοιή, έπεσε, γλωμός και συντριμμέ-

νος, γουατιστός μπροστά στο κερκίδωμα πώ τους ζώριζε για πάντα τον ένα από τον άλλο.

— Άδελφή! Άδελφή μου!... μπροσε μόνο να τρωθίση.

— Άδελφέ μου! απάντησε με γλωμότητα η άδελφή Εύλογημένη. Ένα δάξου κελόσε άργά άπάντο στο μάρωλό της. Μή συζέω ως χωριστόσε, όπως χωριστόσε οι άγγελοι.

Ο Γαβριήλ, γριζοντας λίγο το κεφάλι του, παρατήρησε την άλλη Άρτεμιδα, τη δούκισσα του Πονατι. Έβόρσε κι' έζειν, όπως γέλοιν οι δάμονες...

Μή ο Γαβριήλ, με μιά περιφρονητική άδιαφορία, ξαναγύρισε άπιστος προς την άδελφή Εύλογημένη και το βλέμμα του και τη σάχη του.

Άδελφή μου! ξαναείπε πιά με παραφορά και άγωνία.

Ή Άρτεμις του Πονατι είπε τότε φηζά:

— Χωρίς άλλο, ως άδελφέ σας μπροστά στο Θεό, ζήτε, ζωφ-τότε κι' από το όνομα αέτην πώ ως ζήτε ακόμα λεγόταν Άρτεμις ντέ Κίστρο...

— Τι θέτε να πητε, ζωρία; Μεγάλε Θεή! Τι θέτε να πητε; φώναζε ο Γαβριήλ, ο όποιος άνορθώθηκε τρώοντας σύγχωρος.

Ή Άρτεμις του Πονατι, χωρίς ν' άπάντηση άπ' έθθειας, άπενόνησε στην ζώρη της.

Παιδί μου, έρωσε, πώ φάνεται, η στιγμή να σας άποκαλίρω από το μωταπό, για το όποιο σας μωτόσε ζήτε και πώ το καθήρον μου πώ άπορρογίει να σας ζωφρο περισσότερο...

— Ό; τί σερβάνει; φώναζε ο Γαβριήλ, έστρελλωμένος.

— Παιδί μου, έξακολούθησε γλώμια η Άρτεμις του Πονατι, δέν ήθα μόνο για να σας έολογίσω από την έρημιά, όλου, ζήτε στον ζώρη ντέ Μονγζουερν, ζώ δυό έολογίμα ζωρία τώρα. Μή βλέπετε καμιά είθνια στα λόγια μου, ζήτε, έξακολούθησε άπεσοχημένη προς τον Γαβριήλ, για ν' άπάντηση σε μια άπότομη κινήσι του. Σας όρείσο ζωφίτε, με την αλήθεια, γιατί με άποσάσατε από ένα ζωφιο άλλο και διεφθαρίσω. Είμα ενταξισμένη τώρα... Ή ζωφί και η αγάπη του Θεού γριζει την ζωφά μου... Για να σας ενζωφίστω λοιπόν κι' σας άποκαλίρω από το μωταπό.

— Ό; τί είνε; φώρζε η άδελφή Εύλογημένη τρώοντας.

— Παιδί μου, έξακολούθησε η Άρτεμις ντέ Πονατι με την καταζώμα φηζομαία της, θα μπορούσα ζήτε με μια λέξη μου να σας έμωτόσω να γινετε μοναχί... Μή δέν έρατε έγω, μια φτωχή μοναχί, δέν έρατε να στεφώσο το Θεό από μια φηζή άργη κι' άθθα πώ άμειροτόταν έολογίση σ' αυτόν... Όχι; δέν έρατε να κάνω ένα τέτατο πράγμα και γι' αυτό σάπασα...

— Ό; δέν τοίμω να μαντέρω τί θέλει να πη... Δεν τοίμω; φώρζισε ο Γαβριήλ.

— Σήμερα, παιδί μου, έξακολούθησε η πρηνή ενταξισμένη, σήμερα διαζότω τη σιστή μου, γιατί βλέπω από τον πόνο του κ. ντέ Μονγζουερν, ότι άπαρογίετε ακόμα τη σάχη του έολογίση. Πήπει, λοιπόν, να σας ζωφονήση, αρέσει! Θα ήταν έγκλημα να φαντάζετα πως είσθε άδελφή του και να σας αργά άζώμα... Μάθετε το λοιπόν, Άρτεμις! Δεν είσθε άδελφή του κερίου κήματος Γαβριήλ ντέ Μονγζουερν, με ζώρη του βασιλέως Έρρίκου II, τον όποιο ο κ. ζωφίς έζοζώσε στο μωταπό έζειν κονταροζέτημα.

— Φώρζη! φώναζε η Άρτεμις κρούοντας το πρόσωπό της με τα δυό της χέρια.

— Ψεύδεσθε, ζωρία! φώναζε ο Γαβριήλ, έξάλλος, ψεύδεσθε! Ποιά είνε η άπόδειξίς ότι δέν ψεύδεσθε...

— Ίδού την! άπάντησε ήρεμα η Άρτεμις του Πονατι, δίνοντάς του ένα ζωφί, το όποιο έβγαλε από τον ζωφρο της.

Ο Γαβριήλ έσπάζε το ζωφί με χέρια πώ έρωμαν και το διάβασε άληστα.

— Είνε, έξακολούθησε η κ. ντέ Πονατι, μια έπιστολή του πατέρα σας, γραμμένη λίγες μέρες πρώ του θανάτου του, καθώς βλέπετε. Παραπονείται για τη σκληρότητά μου άπέναντί του, επειδή άρνόμοιν να του ζωφίσο τον έρωτά μου... Μή με συγχωρεί, καθώς έπίσης βλέπετε, γιατί λέει ότι έτσι, άμα γινόηου; γυναικα του, θα μ' εύρισκε άγνή... Άπ' την ήμερομηνία της έπιστολής, μωφίτε, ζωφίε ζώρη, να καταλάβετε ότι κανένας δεσμός αίματος δέν σας συνδέει με την άδελφή Εύλογημένη, γιατί έπειτα από λίγες ήμερες διέζωμα όρι-

